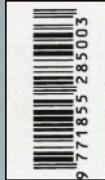
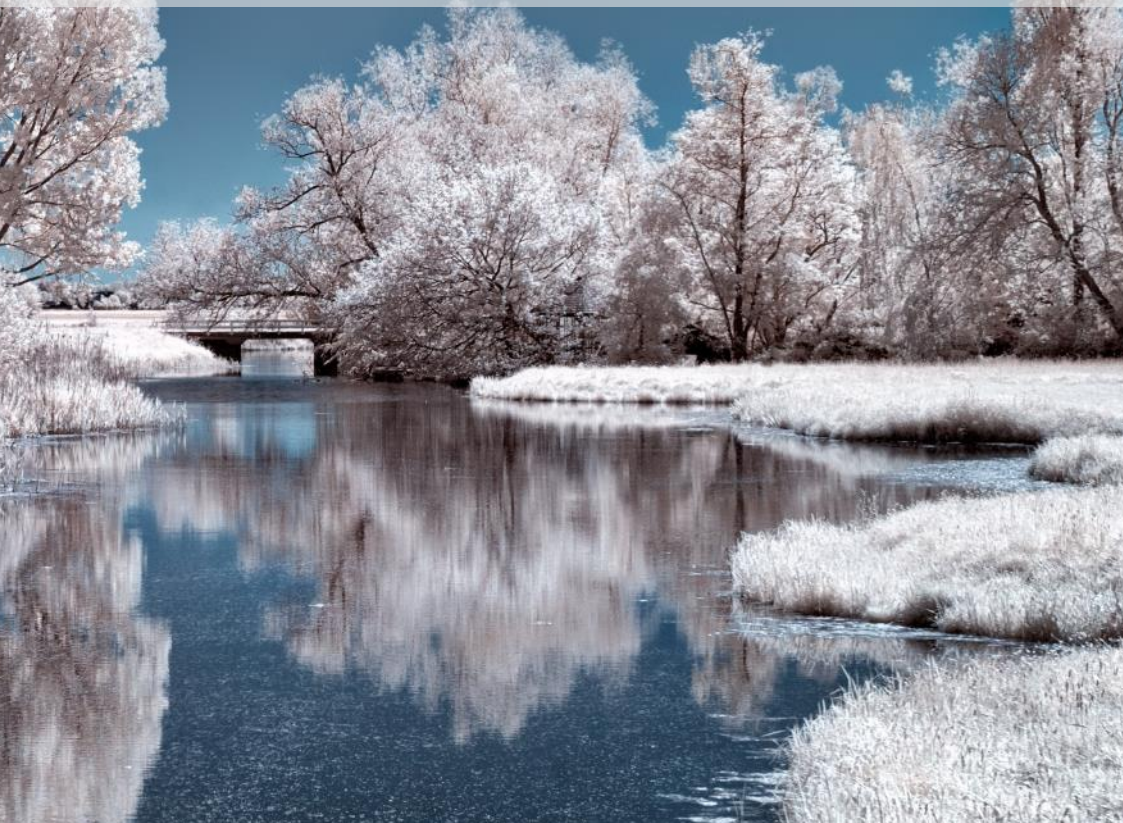

vode počitka

letnik 35, številka 11-12/2019

revija za evangelijsko duhovnost

»Bog je dober do vsakega,
njegovo usmiljenje je nad vsemi njegovimi deli.«

Psalm 145,9

Vode počitka kazalo

- NEUKLONLJIVO** 4 Bodimo hvaležni Bogu,
tudi ko smo slabe volje
- MAMLJIVO** 8 Jezus ali simpatična Božiček in
dedek Mraz
- NEIZPODBITNO** 10 Kako božič praznujejo v nebesih?
- AVANTURISTIČNO** 12 Najdimo izgubljeni božič
- RAZVOZLANO** 16 Izhod iz sobe pobega
- NAVIJAŠKO** 18 Navdušenje nad Bogom

ODGOVORNO	20	Molitveno življenje
POTRPEŽLJIVO	22	V pričakovanju...
HVALEŽNO	24	Zahvala je največji dar Bogu
RAZBREMENILNO	26	Bog in težka skala
BREZKOMPROMISNO	28	Star lesen čoln
VZDIGNJENO	30	Dvignimo svoj pogled k Bogu
FIGURATIVNO	32	Molitveno bogoslužje v nebesih
MODRO	38	Modrosti in citati

mag. Peter Golob, urednik
Bodimo hvaležni
Bogu, tudi ko
smo slabe volje

Velikokrat se nam v življenju zgodi, da se počutimo, kot da ne bi imeli razlogov in volje, da bi se zahvaljevali Bogu, kaj šele da bi ga slavili in oboževali. V podobnih situacijah so se pogostokrat znašli tudi svetopi-semki junaki. Med njimi je bil avtor številnih psalmov, judovski kralj David, ki je šel v svojem življenju čez mnoga vihar-na obdobja. Kljub vsem svojim stiskam, preizkušnjam, težavam in negotovostim je imel lepo navado, da je svoje molitve običajno zaključil z besedami: »Jaz, Bog, pa te bom še vedno častil in oboževal.«

V Svetem pismu, v Psalmu 43, vrstici 4-5, lahko preberemo: »Stopil bom k Božjemu oltarju, k Bogu veselja moje radosti; hvalil te bom s citrami, o Bog, moj Bog. Zakaj si potrta, moja duša, zakaj se vznemirjaš v meni? Upaj v Boga, zakaj še ga bom hvalil, svojega rešitelja in svojega Boga.« Podobno je za-

pisano tudi v Psalmu 42,12: »Zakaj si potrta, maja duša, zakaj se vznemirjaš v meni? Upaj v Boga, zakaj še ga bom hvalil, rešitve njegovega obilja, mojega Boga.« Pa v Psalmu 50: »Daruj Bogu hvalno daritev, izpolni Najvišjemu svoje zaobljube. Potem me kliči na dan stiske, rešil te bom in me boš častil.« (v. 14-15)

Zahvaljevanje in čaščenje ter slavljenje Boga ni odvisno od okoliščin, v katerih smo se znašli. Slavljenje je odvisno od tega, kako dobro poznamo Božji značaj in kaj Bog želi storiti v našem življenju. Gre za našo pripravljenost, da svojo vero in zaupanje položimo vanj.

Kot ljudje najbrž ne bomo nikoli povsem razumeli Boga. Bog je namreč svet in brezgrešen, je vsemogočen in vzvišen. Je Stvarnik celotnega vesolja, pa vendar lahko – na našo prošnjo – po veri prebiva v vsakem izmed nas. On je res živi in resnični Bog usmiljenja in tolažbe!

Spoznal sem, da se ne smem zanašati na svoje moči, svoje znanje in svoja spremenljiva čustva. Bog me večkrat opominja, da naj ga proslavljam in ča-

stim, čeprav se morda znajdem v situaciji, ko nimam moči in želje za to. Pogosto se ne počutim, da bi se mu zahvaljeval in ga slavil. Toda naučil sem se, da zahvaljevanje Bogu ni občutek, niti ni čustvo, ampak je to stvar volje in izbire.

Želel bi naglasiti tri pomembne točke, ki so pomembne pri zahvaljevanju, slavljenju in oboževanju Boga.

1. Zahvaljevanje Bogu je odločitev. Slavljenje Boga je korak poslušnosti, ki ga naredimo brez vnaprejšnje vednosti in garancije, ali se bodo naše težke življenjske okoliščine spremenile. Pisec v Psalmu 41,14 opiše slavljenje Boga kot aksiom, torej kot nekaj, kar drži kot pribito: »Slavljen bodi Gospod, Izraelov Bog, od vekomaj do vekomaj! Amen, amen.«

2. Slavljenje je osredotočeno na Boga, ne pa na naše težave, okoliščine, stiske. Slavljenje nam pomaga, da v času stisk svoj pogled usmerjamo k Bogu, predvsem v njegov značaj in obljube, ki nam jih daje. Psalmist tudi pravi, da je dovolj, če smo iskreni v srcu, kajti iskrenost srca je pomembnejša od naših stisk: »Veselite se v

Gospodu, radujte se, pravični, vriskajte vsi, ki ste iskreni v srcu.« (Ps 32,11)

3. Slavljenje se začne in konča z vero in zaupanjem. Temelj vsega je vera v Božjo nezmotljivo naravo, Božjo integriteto in njegove obljube, ki so nespremenljive in večne. O Božjih obljubah zelo lepo spregovori apostol Pavel v Novi zavezi Svetega pisma, ko pravi: »In Božji mir, ki presega vsak um, bo varoval vaša srca in vaše misli v Kristusu Jezusu.« (Flp 4,7) Ne glede na to, kaj se dogaja v našem življenju, vemo, da je Bog zvest svoji Besedi. Bog je namreč nagnil svoje uho in poslušal svoje otroke, ko so ga klicali. Zato je mir Božja največja obljuba in je povezan z zaupanjem in vero, ki jo imamo v Boga. V času stisk nam namreč Bog obljublja svoj mir, ki presega vsak razum in vsak človeški napor.

Bog je z nami v vsaki situaciji, zato ga lahko skupaj slavimo in se mu že vnaprej zahvaljujemo za delo odrešenja, ki ga dela v naših življenjih. Že danes se zahvalimo Bogu za zmage, ki nam jih bo podaril jutri. Čudovita misel v Psalmu 30 pravi: »Moje žalovanje si mi spreme-

nil v rajanje, odvezal si mi raševnik in me opasal z veseljem, da ti bo moja duša prepevala in ne bo molčala. Gospod, moj Bog, na veke se ti bom zahvaljeval.« (Ps 30,12-13)

Vsak od nas lahko moli in reče:
»Oče, hvala ti, ker si mi pomagal iti čez današnji dan. Hvala ti za vse stvari, ki si jih do danes naredil v mojem življenju. Ti si zvesti Bog, tudi takrat ko meni zmanjkuje vere. Tvoja ljubezen do mene je neminljiva tudi, kadar se počutim, kot da me nihče na tem svetu ne razume. Tvoje odpuščanje pokriva moje grehe in jih meče v morje pozabe, s čimer me osvobajaš teže krivd in kazni ter plačila za greh. Častim te, ker si dober, ker si zvest, ker me ljubiš in podpiraš. Tvoja prisotnost spreminja moje težke življenjske okoliščine. Tvoja prisotnost bogati vsak trenutek mojega življenja. Ti, dragi Bog, v moje srce prinašaš radost odrešenja in mi daješ stabilnega duha, saj vem, da imaš vse stvari pod svojim nadzorom. Pomagaj mi zavedati se, da ne glede na to, kaj se mi v življenju godi, te lahko vedno hvalim, slavim in častim, kolikor hočem zavzeto in iskreno. V Jezusovem imenu. Amen.«

dr. Daniel Brkič
Jezus ali
simpatična
Božiček in
dedek Mrak?

Dr. Daniel Brkič je pastor
Evangelijske cerkve Dobrega
pastirja Novo mesto in
profesor na protestantski
Teološki fakulteti Univerze v
Zagrebu.

Božič je preživel že mnoge zgodovinske, politične, kulturološke in verske spremembe. Trenutno velja za najpopularnejši praznik na svetu, a žal od božiča ni ostala skoraj niti sled. Kaj večini kristjanov božič pomeni danes? Dela prosti dan, mrzlično božično nakupovanje, družinski praznik, čezmerno žrtje in popivanje, dobro zabavanje, uživaštvo, turizem, obdarovanje, zdolgočaseno posedanje pred televizorjem ... Vsekakor božiča ni več brez simpatičnega Božička, dobrovoljnega starčka, saj ga srečamo v vsakem večjem nakupovalnem središču, vrtcih, šolah, cerkvah, filmih, na drsališčih, voščilnicah,

poštnih znamkah in v veselju računalniških iger ... Rdečelični debelinko je zavladal globalnemu svetu in celotni ekonomiji sveta in nas povlekel za nos. Ubogo Dete Jezus lahko le še kuka iz kakega Božičkovega žepa, polnega pregrešnih sladkarij. Videl sem že jaslice, v katerih je v zibki ležal namesto rojenega Odrešenika nasmejani Božiček, mitološka novotarija iz Združenih držav Amerike, prijazni možiček Santa Claus, ki se naceja s kokakolo. Da te kap!

Poznamo še enega mitološkega dobrotnika, tovariša dedka Mraza, ki je izum komunistične oblasti in smo ga kot novotarijo uvozili iz nekdanje Sovjetske zveze. Otroku Jezusu res ne more biti več dolgčas ob dveh simpatičnih starčkih, Božičku in dedku Mrazu. Zagotovo mu je toplo pri srcu med tako visokima dostojanstvenikoma Zahoda in Vzhoda! Kako dovetni smo za izmišljene marketinške trike in like, ker nas zabavajo in so njihovi čudeži privlačnejši in zanimivejši od Božjih. Oba vesela možička z lahkoto izpolnita vsako željo, obubožani Bog v jaslih in na križu pa ne. Ali je postal res dokončni poraženec? Očitno sta Božiček in de-

dek Mraz sprejemljivejša, ne le za otroke, ampak tudi za kristjane – tudi za tiste, ki uslužno obiščejo vsaj polnočnico, medtem ko Božiček pleza skozi dimnike hiš, dedek Mraz pa mežika starki Zimi.

Celotni božični cirkus me spominja na čaščenje bleščečega zlatega teleta, ki so ga Izraelci oboževali pod Božjo goro Sinaj in se mu tudi klanjali. Ali pa na množico, ki je v dneh velikega tedna vpričo Pilata Jezusa raje zamenjala za Barabo. Le kaj se zgodi v človekovem srcu, da naredimo tako absurdno zamenjavo? Očitno smo se Zemljani odločili Jezusa iz Nazareta privedi do previsa in ga nato porinili v prepad, kot so to hoteli storiti takrat njegovi sokrajani. Njegovo oznanilo o toplini Božje ljubezni preveč provocira naše sebične, hladne in prodane duše. Spet smo pozabili, da svet, ki je proti Bogu, postaja svet, ki je proti nam.

Realnost je, da smo Božji božič sekularizirali in ga prebarvali z zlodejevo rdečo in belo barvo gole posvetnosti. Navadili smo se, da ob rojenem Odrešeniku nista več vol in osel, pomembna biblična metaforična lika, ampak sta tam namesto njiju Božiček in dedek Mraz. Komu bo uspelo prebuditi zaspano človeštvo iz sodobnega bajeslovja?

Kako božič praznujejo v nebesih?

Charles Haddon Spurgeon (1834–1892), priznani angleški pridigar, je v času duhovnega prebujenja zapisal: »Božič praznujejo tudi v nebesih.« Njegova izjava je naletela na kritiko, a se ni vdal. Rekel je: »Preden nekaj obsodite, preberite do konca.« In so prebrali. Pisalo je: »V nebesih ne slavijo božiča zato, ker se je Kristus rodil v jaslih v hlevu, ampak to storijo vsakič, ko se Kristus rodi v srcu skesanega grešnika. Ali lahko tej resnici oporekate?« Tudi če bi bilo Dete v Betlehemu tisočkrat rojeno, če ni v mojem srcu, je vse izgubljeno (Angelus Silesius).

Prevod: Uredništvo
Vir: Medmrežje

dr. Daniel Brkič

Najdimo izgubljeni božič

Alister McGrath je zapisal zgodbo, ki pravi, da je na velikem trgu stal človek in mimoidečim ponujal vredne bankovce. Eni so se mu urno izognili, drugi pa so ga obšli, ker z njim niso želeli imeti posla. Zdelo se jim je, da počne nekaj nezakonitega, da gre za prevaro ali nastavljenost. Nekateri so ga opazovali od daleč misleč, da je nor. Zvečer je imel človek v svoji roki isto število bankovcev kot na začetku. Povsem legalne bankovce je dal v svojo denarnico in se vrnil domov. Kadarkoli je takšno dejanje ponovil, je doživel isto. Ljudje so bili prepričani, da z njim, ali pa z bankovci, ki jih ponuja, nekaj ni v redu. Kajti tega ne bi pri zdravi pameti počel nihče.

Ko sem to prebral, sem ugotovil, da smo prepričani, da gre pri poklanjanju za nekaj, kar ni toliko vredno in dragoceno. Ali pa se vključi človeška preračunljivost, da bi dobili nekaj v zameno. Ali pa se hočemo pokazati dobri, občudovanja vre-

dni in laskanja željni. Pravo darovanje izraža golo ljubezen, ki ne pričakuje povračila. Cene darov ni možno vedno izmeriti z vrednostjo denarja. Ceno nekaterih darov lahko izmerimo samo s človeškim življenjem. Včasih mora kdo umreti, da lahko drugi živijo. To nas privede do same biti krščanske vere, do vidika Božje milosti. Bog nam ponuja odrešenje kot brezplačni milostni dar. To nam je razkril na prvi božič, nato pa na križu Golgote. Božji jezik sporazumevanja je čista in brezpogojna ljubezen.

Evangelij govori o prvem božiču in pravi, da je Bog svet tako vzljubil, da je dal svojega edिनorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje (Jn 3,16). Ta vrstica velja za Mont Everest Svetega pisma. Prvi božič govori tudi o Božji obljubi. Obljube so zanimive, kajne? Ste jih že kdaj prelomili? Vsi smo jih že. Pri poroki si zaročenca obljubita, da bo njuna zveza trajala do smrti, a se jih čedalje več loči in svojo obljubo prelomi. Tudi politiki in delodajalci nam marsikaj obljublajo, a potem svoje obljube prekršijo in se izneverijo. Bog edini drži svoje obljube.

Odgovor najdemo v njegovem značaju.

Sveto pismo je dolg zapis Božjih izpolnjenih obljub. Kristusovo rojstvo je največji dokaz, da Bog svojih obljub ne prelamlja. V stari zavezi je obljubil prihod Odrešenika in ko je nastopila polnost časa, je Bog poslal svojega Sina, rojenega iz žene, da bi nas odkupil in odrešil (Gal 4,4). Ker je Bog v preteklosti vse svoje obljube izpolnil, se lahko veselimo tudi njegovih obljub glede večnosti. Naša prihodnost je svetla zato, ker so tudi Božje obljube svetle. Človeštvo ne bi smelo imeti razloga za strah, kajti bleščeči božični dogodek nam daje najvarnejše zatočišče. Človeška zgodovina je obarvana z zgodovino odrešenja. Betlehem, Jezusovo rojstno mesto, pomeni *hiša kruha*. Človek, večni lačnež, lahko nasiti svojo lakoto le, če se vrne v Betlehem v družabništvo z Bogom. Kako zares srečni bi bili, če bi imeli danes vsaj nekaj zanosa prvega božiča.

Božična noč je čudežna, saj nas obseva z nenavadno lučjo. Kaj je tema tega sveta? Sovraštvo. V Svetem pismu bremo: »Kdor svojega brata ljubi, ostaja v luči, kdor pa svojega

brata sovraži, je v temi in ne ve, kam gre, ker mu je tema zaslepila oči.« (1 Jn 2,10-11) Sovraštvo je drugo ime za temo. Kristjani moramo biti razsvetljeni nosilci luči v svetu, promotorji Božje ljubezni. Kogar ne moremo objeti, ga ne moremo niti ljubiti. Veliki Bog je postal majhno Dete, da ga lahko objamemo. Vendar če želimo v rojenem Detetu prepoznati Boga, moramo imeti preprosto in otroško srce.

Razkorak med vero in življenjem sodobnega človeka je dobro izrazil italijanski dramatik Curzio Malaparte (1898–1957), član Komunistične partije Italije. Tri leta pred smrtjo, preden se je spreobrnil v krščanstvo, je rekel: »Čez nekaj dni bo božič in verniki se že pripravljajo za največje licemerje. Zakaj nima nihče izmed nas poguma reči, da svet ni bil nikoli tako malo krščanski, kot je zdaj? Zakaj si nihče ne upa priznati, da sladkobesednost politikov in velika parada evangelijskih čustev ter procesije prebrisanih pobožnjakarjev naredijo vse, samo da skrijejo strašno resnico, da niso kristjani in da je Kristus umrl v njihovih dušah? Kako lahko mirno in tiho slavijo božič, ne naredijo pa ničesar, da bi v

svetu preprečili zlo, bedo, nasilje in trpljenje? Hotel bi, da bi božični kolač raje postal telo, ki trpi pod našimi noži, in da bi vino raje postalo kri, da bi se med okušanjem le-tega vsaj za trenutek zgrozili nad svetom. Hotel bi, da bi se nam med praznovanjem božiča iznenada prikazali naši otroci, kakršni bodo jutri in čez nekaj let, če se ne bomo pogumno dvignili proti zlu, ki nam preti – uboga razkosana telesa, zapuščena v rdečem blatu nekega bojišča. Hotel bi, da se v božični noči v vseh cerkvah sveta dvigne nek siromašni duhovnik, vpijoč: »Zginite od teh jaslic, vi, hinavci, svetohlinci in lažnivci, vrnite se v svoje domove in jokajte nad zibkami svojih otrok. Če svet trpi, trpi zaradi vašega greha, ker si ne upate braniti pravice in dobrote in se bojite biti resnični kristjani. Pojdite od teh jaslic, dvoličneži! Ta Otrok, rojen, da odreši svet, se zgraža nad vami!« Te besede so vredne razmisleka, kajne?

V tihi in sveti noči je prišel k nam najdražji gost, kakršnega Zemlja ni nikoli gostila in ga tudi nikoli ne bo. Prišel je učlovečeni Božji Sin. S sabo je prinesel célo nebo. Prišel je kot otrok, da se ga ne bi bali, a ga

vseeno ne sprejemamo. Raje imamo pok bomb, ropot strojev, obljube borznih špekulantov, prevare in trike, polresnice in zavajanja, hvalisanje in prazno leporečje ... Radi bi se znebili Boga. Smo gizdalinski vstajniki zoper Božje. Smo nesrečni brezdomci sredi svojih palač. Verjeli smo, da bomo ustvarili svoje kraljestvo, a se je izkazalo, da je človek slab bog. Svojim otrokom smo odvzeli življenje, svobodo, igro in bodočnost. Smo naduti nosilci kulture smrti, egoizma in narcizizma. Ne bodimo ošabno zaverovani vase in ne uporabljajmo samo svojih možganov, ampak si jih izposodimo tudi od drugih (Woodrow Wilson). V tem ni nič smešnega, sramotnega in ponižujočega. Presenečeni bomo, kako široka so obzorja medsebojnega partnerstva. Če vsevredni Bog spoštuje posameznike, čemu jih ne bi spoštovali tudi mi?

Božje Dete je prineslo na Zemljo mir, mi pa sejemo sovraštvo. Božje Dete je prineslo spravo, mi pa hujskamo in ljudi razdvajamo glede na naše interese. Ali se nam bo uspelo obrniti drug k drugemu, ne pa drug proti drugemu? Kajti naša največja tragedija je, da Bog na

Zemlji ni zaželen. Da ljubezen ni ljubljena. Veliko je takih, ki jih sporočilo o Jezusu Odrešeniku vznemirja. Žal pozabljajo, da je biti človek lepo in dostojanstveno, kajti če se je Bog spoznal za vrednega postati človek, potem je vsak človek vredno bitje, na katerega Bog računa in ga ljubi. Bog se je učlovečil! Kdo sploh to lahko razume? To je skrivnost, skrivnost Božje ljubezni. Bog nam je pokazal, koliko nas ljubi. Drugače se božič sploh ne more zgoditi. Kajti med poznanjem neke ideje in poznanjem neke osebe je ogromna razlika. Ameriški filozof Paul Elmer Moore je zapi-

sal, da je ideja sveta, naj živimo brez Boga, sramotna in pogubna. Edino Bog je naše resnično dobro. Samo v njem je naša duhovna ozdravitev. Nič tuzemskega ne zadovolji našega hrepenenja, ker je prava izpolnitev zunaj tega sveta. Od prvega božiča dalje ne obožujemo nepoznanega in nedostopnega Boga, ampak Boga, ki je z nami, Emanuela.

Naj božič postane dan, zaradi katerega bomo zmogli živeti tudi vse ostale dni v letu. Najdimo izgubljeni božič, kajti Božja ljubezen nas je našla v Betlehemu.

Rebeka Jovanović **Izhod iz sobe** **pobega**

Rebeka Jovanović je sodelavka pri vodenju molitvenih bogoslužij v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Ali lahko rečemo, da je Bog naša pesem, radost in veselje? Ali smo zadovoljni in hvaležni, ker nas je Bog odrešil? Ali se zavedamo, da smo brez Boga izgubljeni in tavamo brez cilja? Toda Božji glas, ki nas kliče še danes, nas je potegnil iz globeli smrti in nam podaril večno življenje. Ali lahko rečemo, da ima naše življenje smisel in upanje? Ali se kljub noremu tempu življenja zatekamo k Bogu, ki nam daje svoj mir?

V zadnjem času se je zelo razširila pustolovska igra, ki se ji reče »soba za pobeg« ali po angleško »escape room«. To je detektivska igra, ki poteka v določenem prostoru, v katerem je zaklenjena skupina ljudi. Udeleženci morajo s pomočjo pred-

metov, ki so jim na voljo v sobi, rešiti uganke, odkleniti ključavnice, dešifrirati kode in poiskati sledi, da pridejo na prostost.

Pomislila sem, da imam tudi jaz v svojem življenju tako imenovano sobo za pobeg. Velikokrat brezglavo hitim in iščem izhod na napačnem mestu, vendar ga v naglici in raztresenosti ne najdem. Bežim pred odgovornostmi, pred ljudmi, pred Cerkvijo in celo pred Bogom z izgovorom, da mi jemlje čas in svobodo. Tudi nasploh ta svet beži in hiti, kot da bo večno živel. Več imamo pripomočkov, ki nam lajšajo delo, manj časa imamo. Kje se je zalomilo?

Ne zavedamo se, da smo zaklenjeni v sobi, v kateri bi morali biti mirni, zbrani in upoštevati navodila, da bi našli izhod. Ko udeleženec v sobi pobega reši vse uganke in pride do ključa, ki odpira vrata, ugotovi, da je naloga zelo enostavna, le navodilom bi moral lepo slediti.

Kristjani imamo navodila, kako najti izhod iz sobe problemov. Napisana so v Svetem pismu. Naša pot do svobode in možnost izhoda je Jezus Kristus, Odrešenik sveta. On je edina prava pot.

dr. Katja Brkič Golob
Navdušenje nad
Bogom

Dr. Katja Brkič Golob je teologinja, klinična psihologinja in psihoterapevtka, predavateljica na protestantski Teološki fakulteti Univerze v Zagrebu ter duhovnica in voditeljica slavilne in glasbene skupine v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Zamislimo si napeto športno tekmo, kjer množica navijačev v najbolj odločilnih trenutkih tekme le nemo sedi na navijaških klopeh in v popolni tišini čaka na razplet dogodkov. Kako zelo bi bili športniki brezvoljni, ker jih nihče ne bi spodbujal in ne bi za njih navijal, in kako zelo bi ti navijači izpadli groteskni in nesmiselni, saj ne bi opravili svoje naloge navijanja.

Zelo podobno je tudi z nami, če v svoji duhovni tekmi – podob-

no kot navijači na športnih tekmah – ne opravimo svoje naloge ali nimamo dovolj spodbude in veselja, da bi nadaljevali svojo pot z vero v Boga. Spodbudo za nadaljevanje te duhovne tekme kristjani najdemo takrat, ko znova in znova opevamo mogočna dela, ki je Bog storil v naših življenjih, z drugimi besedami, ko ga slavimo, obožujemo in častimo. Zato v Svetem pismu v knjigi Izaija 49,13 beremo: »Vriskajte, nebesa, in raduj se, zemlja, gore, zaženite vrisk! Kajti GOSPOD tolaži svoje ljud-

stvo in se usmili svojih ubogih.« Ko je pred nami čas oboževanja, je to v resnici priložnost, ko iščemo novo spodbudo in novo moč za nadaljevanje te duhovne tekme našega življenja. In čeprav smo se znašli sredi velike ovire, ki je ne znamo sami rešiti, se spomnimo, da je Bog mogočen Gospod, ki nas rešuje, da je on naš Rešitelj. Mnoge pesmi, ki jih lahko prepevamo v čast Bogu, so namenjene temu, da izražamo svoje veselje in hvaležnost zaradi Božje dobrote in usmiljenja. V knjigi Sofoni-

je, ki je napisana kot pesem, je zapisana še ena spodbuda k zahvaljevanju in slavljenju Boga: »Gospod, tvoj Bog, je v tvoji sredi, tvoj močni rešitelj. Veseli se nad teboj v radosti, nemi v svoji ljubezni, vriska nad teboj v prepevanju.« (Sof 3,17) Bog je naš Rešitelj, zato ne bodimo kot nemi navijači, ampak opovajmo velika dela, ki jih je Bog že storil. Spodbujajmo drug drugega in dovolimo Svetemu Duhu, da nas vodi in navdihuje, kajti naš Bog je naš močni rešitelj, ki nas rešuje iz naših stisk.

Danilo Jovanović

Molitveno življenje

**Danilo Jovanović je teolog
in duhovnik ter sodelavec
pri vodenju molitvenih
bogoslужij v Evangelijski
cerkvi Dobrega pastirja
Novo mesto.**

Molitev je zelo pomembna v našem življenju. V Svetem pismu v Lukovem evangeliju 6,46-49 je zapisano naslednje: »Kaj me kličete: 'Gospod, Gospod' in ne delate tega, kar pravim? Pokazal vam bom, komu je podoben človek, ki pride k meni in posluša moje besede ter jih uresničuje; podoben je človeku, ki je zidal hišo, globoko kopal in postavil temelj na skalo. Ko je nastala povodenj, se je vodovje ulilo proti tej hiši, a je ni moglo omajati, ker je bila trdno sezidana. Kdor pa jih sliši in ne uresničuje, je podoben človeku, ki je zidal hišo na zemljo brez temelja. Vodovje se je ulilo proti njej in se je takoj zrušila in podrtija te hiše je velika.«

Prebrana zgodba govori o dveh možeh, ki sta zidala hiše. Eden

je zidal na skali, drugi pa na pesku. Tisti mož, ki je zidal na skali, je bil moder človek. Tisti, ki je zidal na pesku, pa je bil nespameten. Mogoče na prvi pogled ta zgodba nima nobene povezave s samo molitvijo, vendar molitev je temelj krščanskega življenja. Molitev je temelj vsake naše duhovne hiše, ki jo gradimo v veri v Boga.

Temelja hiše se običajno ne vidi, toda ko pride neurje, se izkaže, kakšen temelj ima hiša; hiša brez trdnega temelja se namreč zruši. Ko pride neurje v naša življenja, je pomembno, da imamo stabilno molitveno življenje. V tem primeru bomo duhovni zmagovalci. V zgodovini Cerkve je bilo veliko ljudi, ki so gradili na pesku in so žalostno propadli. Zato gradimo duhovno hišo na skali, ki je Jezus Kristus, Odrešenik sveta. Samo s pomočjo molitvenega življenja nam bo uspelo obdržati vero in prijeti venec večnega življenja.

Sveto pismo nas spominja, naj molimo neprenehoma (prim. 1 Tes 5,17). Poleg tega nas Sveto pismo pouči, da molitev ni neprestano govorjenje, ampak neprestana hvaležnost Bogu in neprestana želja, da Boga obožujemo, ker je ljudem pripravil

tako veliko odrešenje: »In peli so novo pesem: Vredno si, da vzameš knjigo in odtrgaš njene pečate, ker si bilo zaklano in si s svojo krvjo odkupilo Bogu ljudi iz vsakega rodu, jezika, ljudstva in naroda...« To je samo en primer molitve. Krščanska

molitev je namreč vsak izraz hvaležnosti Bogu, zlasti pa je molitev oboževanje Božjega Sina, Jezusa Kristusa, ki je bil kot Božje Jagnje žrtvovan za grehe vsega sveta, tudi moje in tvoje.

Lea Brkič V pričakovanju...

Lea Brkič je voditeljica veroučnih aktivnosti ter animatorka in moderatorka na področju družbenih dejavnosti v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Vsi ljudje smo nenehno v pričakovanju. Otroci imajo svoja pričakovanja, ravno tako tudi odrasli. Pričakujemo nov letni čas, rezultate opravljenega testa v šoli ali rezultat preiskave v bolnici. Ko pridemo v trgovino, pričakujemo, da nas bo prodajalka obgovorila in nam pokazala tisto, kar želimo kupiti. Ko stojimo pred semaforjem, pričakujemo, da se bo za rumeno lučjo prižgala zelena ali rdeča luč. Navsezadnje vsakič pričakujemo nov dan, čeprav se tega ne zavedamo.

Tudi adventni čas je čas pričakovanja. V tem času imamo različna pričakovanja. Nekaterim so pomembna darila, drugim božične dekoracije, enim pa izbrana hrana. Tudi brezu-

pen brezdomec pričakuje, da bo deležen kake humanitarne pomoči, ki so v tem času pogoste. V cerkvah pričakujemo poseben program, ki naj bi navdušil obiskovalce.

Pred več kot dva tisoč leti so ljudje pričakovali rojstvo Mesije. Njihovo pričakovanje se je izpolnilo, saj je Mesija res prišel. Sporočilo angelov je bilo jasno in razumljivo. *»Ne bojte se! Glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo. Danes se vam je v Davidovem mestu rodil Odrešenik, ki je Mesija, Gospod.«* (Lk 2,10-11) Žal je le peščica ljudi sprejela resnico, da je Jezus pričakovani Mesija. Večina ljudi tega ni razumela in so ga še vedno pričakovali. Tudi danes še vedno veliko ljudi živi v tem pričakovanju.

Kaj pa pričakujemo kristjani? Jezus je prišel na Zemljo in postal človek. Vendar Sveto pismo pravi, da se bo ponovno vrnil. Takrat ne bo potreboval zapuščenega hleva, niti naših domov. Vrnil se bo kot tisti, ki ima vso oblast in mu pripada vsa čast. Njegov prihod bo veličasten in neponovljiv. Prepoznali ga bomo, čeprav si njegove slave ne moremo predstavljati.

Vrnil se bo z enim samim namenom: da vzame vse tiste, ki ga pričakujemo, in nas popelje v nebeško bivališče. Ko je bil apostol Janez izgnan na otok Patmos, je imel čudovito vizijo. Opisal jo je z naslednjimi besedami: *»Nato sem videl novo nebo in novo zemljo ... In zaslišal sem močan glas, ki je prišel od prestola in rekel: Glej, prebivališče Boga med ljudmi. In prebival bom z njimi, oni bodo njegova ljudstva in Bog sam bo z njimi, njihov Bog. In obrisal bo vse solze z njihovih oči in smrti ne bo več, pa tudi žalovanja, vpitja in bolečine ne bo več. Kajti prejšnje je minilo.«* (Raz 21,1-3)

Ali ni krščansko pričakovanje čudovito? Biti v Božji bližini skupaj z nebeškimi bitji in vsemi tistimi, ki so sprejeli Jezusa za osebnega Odrešenika. To so nebesa. Tam bo naše pričakovanje dokončno izpolnjeno. Ker smo ljudje, si nebes ne moremo predstavljati. Vendar je dovolj dejstvo, ki ga je zapisal evangelist Janez, da bo vse novo in da bo vse prejšnje minilo. Kot pričakujemo nov dan, pričakujemo tudi novo nebo. Vsak dan smo bližje izpolnitvi tega čudovitega pričakovanja.

Ker ne vemo, kdaj se bo to zgodilo, moramo dobro izkoristiti čas, ki ga imamo. Ta čas ni namenjen temu, da sedimo križem rok in samo čakamo na Jezusov prihod. Okrog nas so ljudje, ki pričakujejo našo pomoč. To je lahko beseda tolažbe, nežen objem, iskren nasmech, molitev, finančna podpora, povabilo v cerkev, obisk in še marsikaj. Ali smo pripravljeni letošnji božič izpolniti pričakovanja nekoga, ki nas potrebuje? Pastirji niso ostali le navdušeni, ko so slišali, da se je rodil Mesija. Šli so do hleva, se priklonili Detetu v jaslih in novico o njegovem rojstvu hitro razširili. Tudi mi povejmo ljudem, da je naše največje pričakovanje Jezus Kristus, Odrešenik sveta.

Tjaša Golobič Štucin **Zahvala je** **največji dar** **Bogu**

Tjaša Golobič Štucin je teologinja, sociologinja in pedagoginja ter voditeljica skavtske skupine »Royal Rangers« v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Kakor ptice na nebu lete proti svojemu cilju, tako bomo tudi mi nekega dne, kakor bi poleteli, odšli nazaj domov, kjer bomo v večnosti ponovno s svojimi dragimi slavili in hvalili Boga življenja.

Dokler pa smo še na poti proti nebeškemu domu, prisluhnimo delu Psalma 50, ki nas spodbuja in nagovarja takole: »Daruj Bogu hvalno daritev, izpolni Najvišjemu svoje zaobljube. Potem me kliči na dan stiske, rešil te bom in me boš častil.« (Ps 50,14-15)

Kontekst tega psalma nam razkriva, da so Izraelci velikokrat

darovali različne klavne daritve Bogu misleč, da s tem pravilno častijo Boga, a njihovo srce je bilo daleč od Boga.

Pisec, ki je to zapisal, je namreč spoznal, da je celotno zemljo in sploh vse stvari ustvaril Bog in da so njegova vsa živa bitja in vse drugo, kar jo napolnjuje. Bog torej ne potrebuje, da mu v zameno za slavljenje darujemo tisto, kar je že tako ali tako njegovo. Svoj čas, darove, denar in življenje

mu darujemo zato, ker se zavedamo, da vse prejemamo od Boga, saj v bistvu ni nič naša last.

Pravo Božje čaščenje je zato najprej zahvala, ki pride iz človekovega srca. Edino zahvala srca je tisto, kar je povsem človekovega, kar lahko mi damo našemu Bogu Očetu. Tako kot starš, ki otroku kupi novo oblečilo ali igračo, ne pričakuje, da mu bo otrok v znak vdanosti in zahvale vrnil to stvar, ampak da

bo zgolj pokazal hvaležnost za to, kar je dobil.

Tako tudi mi pridimo s hvaležnostjo pred Boga za vse, kar je storil v naših življenjih. Zahvalimo se Jezusu Kristusu, ker imamo po njem večno življenje, ker je z nami v stiskah, ker je naš zdravnik. Zahvalimo se Bogu, ker vemo, da je v Jezusu naše upanje. In če smo v kakršnikoli stiski, kličimo Boga in on nas bo rešil, saj je to obljubil v svoji besedi.

dr. Daniel Brkič
Bog in težka
skala

Pred dnevi me je znanec, misleč da me bo kot teologa osramotil in postavil pred zid, zbadljivo vprašal: »Ali Bog lahko ustvari tako težko skalo, ki je sam ne bi mogel dvigniti?« Nato je zastal in privoščljivo čakal na moj odgovor. Želel mi je dokazati, da Bog ne obstaja. Vprašal sem ga: »Zakaj me potemtakem o tem sprašuješ? Ne moreš me spraševati o nekem, ki ga negiraš.«

Nato je stekla žolčna debata. Tezo o obstoju Boga je hotel prikazati kot absurdno. Razložil sem mu, da ne gre za absurd, ampak da ne razume narave Boga, zaradi česar spravlja njegovo vsemogočnost v protislovje z njim samim. Vztrajal je: »Ali lahko vsemogočni Bog ustvari tako težko skalo, ki je sam ne bi mogel dvigniti? Če takšne skale ne more ustvariti, ni vsemogočen. Prav tako ni vsemogočen, če takšne skale ne more dvigniti. Prepričan sem, da Bog ne obstaja!« Dodal sem: »Priznam, da znaš

logično sklepati, vendar si izpustil ključno dejstvo, zato je tvoj sklep napačen. Božja vsemogočnost ni nekaj, kar je neodvisno od njegove narave, ampak je del Božje narave. Mi ne moremo razumeti Božje narave in o njej sklepati po naših merilih in kategorijah.«

Ker je bil tiho, sem nadaljeval: »Midva imava človeško naravo in oba lahko tečeva, vendar zajca ne moreva prehiteti. Najina narava nama to onemogoča in ne dovoljuje. Božja vsemogočnost je povezana z njegovo naravo in je sestavni del Boga in ni ločena entiteta. Bog »lahko« dela samo tisto, kar je skladno z njegovo naravo. Čeprav je vsemogočen, ne more lagati, ker to nasprotuje njegovi naravi. Prav tako ne more prenehati obstajati, ker tudi to nasprotuje njegovi naravi in bi s tem kršil svojo lastno naravo. Bog »ne more« narediti (storiti) ničesar, kar krši njegovo naravo in lastni obstoj. Zato »ne more« ustvariti tako težke skale, ki je sam ne bi mogel dvigniti, kar ne pomeni, da ni vsemogočen.«

Ker znanec še vedno ni razumel, za kaj gre, sem mu pojasnil: »Božja vsemogočnost ni

zmožnost narediti nekaj, kar si je možno zamisliti, ampak je sposobnost narediti karkoli, kar je skladno z njegovo naravo. Če bi storil nekaj, kar ni skladno z njegovo naravo, bi bil v nasprotju s sabo in bi prenehal biti Bog. Zaradi takšne kršitve več ne bi bil resničen.«

Vedel sem, da je moj sogovornik zelo bister in izobražen. Ker me je poslušal z zanimanjem, sem nadaljeval: »Dvigovanje tako težke skale bi bila gola samovšečnost, Bog pa je vsemočen v svoji ljubezni, kar je bistvo njegove narave.« Vprašal sem ga: »Povej mi, kje je

zadnja meja glede velikosti in teže skale?« Ker mi ni znal odgovoriti, sem mu rekel: »Bog je neskončno velik, zato je takšno spraševanje protislovno, saj bi šlo za skalo, ki bi bila večja od njega samega in takšna skala, filozofsko rečeno, več ne bi bila skala.« Na koncu mi je znanec priznal, da je bil pogovor zanimiv in da bo o tem še razmišljal.

Ob slovesu sem mu navrgel: »Veš, Bog je ustvaril že veliko težkih skal in jih še vedno ustvarja. Takšna težka skala si tudi ti in pravkar jo je začel Bog premikati.«

Rebeka Jovanović

Star lesen čoln

Razmišljala sem o tem, kako je Jezus izbral svoje učence. Med učenci, ki jih je Jezus izbral, je bil tudi Peter, ki je bil ribič. Peter je imel svoj čoln, s katerim je lovil ribe in se preživljal. Ta čoln najverjetneje ni bil najboljši in najlepši med čolni, ki so bili na jezeru, kjer je Peter lovil ribe. Vendar kljub temu si je Jezus izbral prav Petrov čoln, da je stopil nanj in iz njega oznanjal evangelij vsem ljudem, ki so bili na obali.

Peter je Jezusu dal na razpolago vse, kar je imel...

Jezus lahko tudi danes uporabi star, skromen, razpadajoč čoln, le na voljo mu ga moramo dati. Ta čoln so lahko naša zavoženja, težke situacije, naše imetje, čas, prizadevanje. Ta čoln je lahko občutek manjvrednosti, ki ga imam iz otroštva in zato velikokrat pridem v situacijo, ko rečem: »Moja molitev ni dovolj lepa, zato ne bom molil/-a na glas. Tudi pel/-a ne bom, ker ne znam in imam s tem probleme.« Vendar za naš duhovni obstoj potrebujemo samo hvaležnost Bogu in voljo, da ga

slavimo in častimo. Bog ne zahteva od nas tisto, česar mu ne moremo dati, ampak želi našo pripravljenost in dobro voljo. Bog ne pričakuje od nas »jahte«, ampak star, razpadajoč čoln, ki mogoče ni več primeren za uporabo.

Bog želi tebe in mene...

Bog nas pričakuje prav takšne, kot smo. Čeprav brezvoljne, godrnjave, a iskrene. Pričakuje našo ponižnost in odvisnost od njega. Pričakuje našo hvaležnost in pripravljenost, da mu damo na razpolago to, kar imamo. Vsak od nas, ne glede na to, v kakšni situaciji se nahaja, ima vzrok, da se Bogu zahvaljuje. Življenje je mnogokrat kruto in vsak dan težje, kljub temu pa nam Bog daje moč, da se bojujemo in plujemo naprej, ne glede na kvaliteto čolna. Ne glede na to, ali imamo »motorni čoln«, ki z lahkoto premaguje valove, ali pa imamo zgolj »star lesen čoln«, s katerim komaj veslamo in se premikamo naprej.

Nekdo je zapisal, da je zahvaljevanje Bogu in slavljenje zgolj to, da kot otroci splezamo v naročje nebeškega Očeta z željo, da bi bili z njim. V tem naročju se počutimo varne. Če si želi-

mo skupnosti z Bogom, koliko bolj si skupnosti z nami želi šele naš Nebeški Oče. Namreč,

»Bog je dober tistim, ki upajo vanj, duši, ki ga išče.« (Žal 3,25)

Tjaša Golobič Štucin **Dvignimo svoj** **pogled k Bogu**

V teh dneh sem v slovenskem članku zasledila mnenje psihologa, ki pravi, da je pretirana okupacija z urejenostjo grobov ob prazniku 1. novembra pokazatelj tega, da smo izgubili stik s smrtjo in umiranjem kot naravnim procesom življenja. Kultura pretiranega urejanja in okraševanja grobov se želi odkupiti za občutek nemoči, ki ga doživljamo ob izgubi bližnjih in svojcev. Smrti namreč človek ne more ubežati.

Če dobro in iskreno pomislimo, veliko stvari v življenju delamo z vso vnemo, strastjo in predanostjo, da bi iz minljivega življenja iztisnili kar največ lahko, saj se vsi neizprosno bližamo uri, ko bomo morali vse pustiti za seboj. Če se ob vsem trudu in naporu, ki ga vlagamo v svoja življenja, še vedno počutimo nesrečne in izgubljene, potem smo morda svoj življenjski pogled usmerili v napačne stvari. Sveto pismo nas uči in spodbuja, da je življenje več kot le jed in pijača, ampak je pravičnost,

mir in veselje v Svetem Duhu.

Ali iščemo v svojem življenju Božje kraljestvo ali živimo za stvari tega sveta? Poglejmo na življenje z očmi vere in prisluhnimo, kaj nam govori Sveti Duh. On je oseba, ki preiskuje globine našega bitja in nam kaže naš pravi obraz. Odpira na-

še duhovne oči in nam kaže, da nas navezanosti na stvari tega sveta puščajo nesrečne. Sveti Duh nas uči, da je pravo življenje tisto, ki je skrito v Jezusu. Jezus nam je namreč podaril večno življenje, po katerem vsi hrepenimo. Premagal je smrt, ki v luči Kristusove daritve na križu dobi smisel.

Zato uprimo svoj pogled v Jezusa in mu recimo: »Odpri moje duhovne oči, da bi spregledal in videl le tebe, moj Odrešenik, da bo čar sveta okoli mene zbledel, jaz pa bom okusil tvojo milost in skrit v tvojem naročju čakal na dan, ko se bo razode-la tvoja slava.«

mag. Peter Golob
Molitveno
bogoslužje v
nebesih

Sveto pismo vsebuje premnogo najrazličnejših osebnih molitev, ki so nam lahko v veliko v pomoč, ko molimo. Zadnja knjiga Svetega pisma, knjiga Razodetja, pa vsebuje predvsem primere javnih molitev. Še več, v Razodetju je predstavljen natančen potek molitvenega bogoslužja, ki bo pravzaprav trajalo celo večnost. Molitveno bogoslužje, sestavljeno iz zahvaljevanja, slavljenja in oboževanja Boga, je večna usoda vseh verujočih. Molitvenemu bogoslužju se nihče v nebesih ne bo mogel ogniti, zato je najbolje, da se čim hitreje navadimo zahvaljevati in oboževati Boga.

Poglejmo si, kakšen program oz. kakšno molitveno bogoslužje nas čaka v nebesih. Molitveno bogoslužje se začne v poglavju 4, ki ima naslov »Slavje v nebesih«. Prvo molitev, ki jo lahko zasledimo na tem slavju v nebesih, so molili kerubi. Ti noč in dan slavijo Boga z na-

slednjimi besedami:

»Svet, svet, svet,
 Gospod Bog, vladar vsega,
 ki je bil, ki je in ki pride!«
 (Raz 4,8)

Takoj nato sledi še slavnostna molitev 24-ih starešin, ki predstavljajo Izrael. Te starešine molijo tako, da sedečemu na prestolu govorijo:

»Vreden si,
 naš Gospod in Bog,
 da prejmeš slavo, čast in moč,
 ker si ustvaril vse reči,
 po tvoji volji so bivale in bile
 ustvarjene.«
 (Raz 4,11)

Zatem sledi molitev kerubov in starešin skupaj, ampak tedaj niso govorili, ampak peli in to novo pesem, ki gre takole:

»Vredno si, da vzameš knjigo
 in odtrgaš njene pečate,
 ker si bilo zaklano in si s svojo
 krvjo odkupilo Bogu
 ljudi iz vsakega rodu, jezika,
 ljudstva in naroda
 ter si jih napravilo našemu Bo-
 gu za kraljestvo in duhovnike
 in kraljevali bodo na zemlji.«
 (Raz 5,9-10)

Tej molitveni pesmi so se pridružili še angeli. Ti molijo tako, da z močnim glasom govorijo:

»Vredno je Jagnje, ki je bilo

zaklano, da prejme
oblast in bogastvo,
modrost in moč,
čast, slavo in hvalo.«
(Raz 5,12)

Kerubom, starešinam in angelom pa so se pri molitvi pridružile še čisto vse stvari, ki so na nebu, na zemlji in pod zemljo in na morju. Ta zapis je težko razumeti, ampak verjetno gre za figurativen jezik, ki je značilen za knjigo Razodetja. Kakorkoli, zapisano je, da vse stvari od vsepovsod v nebesih molijo z naslednjimi besedami:

»Sedečemu na prestolu
in Jagnjetu
hvala in čast, slava in
mogočnost
na veke vekov.«
(Raz 5,13)

In seveda, na koncu se vsemu temu molitvenemu zboru pridruži še krona stvarstva, to je Kristusova nevesta, Cerkev, množica odrešenih, ogrnjenih v bela oblačila, v rokah držeč palmove veje. Njihova molitev je opisana kot klicanje z močnim glasom, in sicer so klicali:

»Odrešenje je v našem Bogu,
ki sedi na prestolu,
in v Jagnjetu.«
(Raz 7,10)

Za to kratko molitvijo odrešenih

sledi ponovno molitev angelov, ki Boga molijo z naslednjimi besedami:

»Amen. Hvala in slava,
modrost in zahvala,
čast in oblast in moč
našemu Bogu na veke vekov.
Amen.«
(Raz 7,12)

Zanimivo je, da je molitev Kristusove neveste ali Cerkve najkrajša od vseh molitev v tem uvodnem delu molitvenega bogoslužja v nebesih. Nekaj poglavij kasneje odrešeni ponovno molijo, a tokrat tako, da pojejo pesem, ki ima naslednje besedilo:

»Velika in čudovita
so tvoja dela,
Gospod, Bog, vladar vsega.
Pravična in resnična so tvoja
pota, kralj narodov!
Kdo se ne bi bal, Gospod,
in ne slavil tvojega imena?
Zakaj ti edini si svet.
Vsi narodi bodo prišli
in se poklonili pred tabo,
ker so se razodele
tvoje sodbe.«
(Raz 15,2-4)

Ko so odrešeni tako molili in peli Bogu, je od prestola prišel glas, ki je rekel:

»Hvalite našega Boga
vsi njegovi služabniki,

vi, ki se ga bojite,
mali in veliki!«
(Raz 19,5)

In sledila je še ena molitev Kristusove neveste, ki je bila kakor glas velike množice, podoben glasu mnogih voda in glasu silnih gromov, ki so govorili:

»Aleluja!

Zakaj Gospod, naš
Bog, vladar vsega,
je začel kraljevati.

Veselimo se in radujmo
ter mu izkažimo čast,
zakaj prišla je

Jagnjetova svatba
in njegova nevesta se je
pripravila.

Dana ji je bila obleka
iz čiste in bleščeče tančice.«
(Raz 19,6-8)

Tako, preleteli smo molitve v knjigi Razodetja in spoznali, kako izgleda molitveno bogoslužje v nebesih. V glavnem so to hvalnice, molitve slavljenja in pesmi odrešenja. V nebesih, ko bo že vse minilo, nam ne bo treba več za nič prositi, ker bomo končno z našim Odrešiteljem Jezusom Kristusom, z našim nebeškim ženinom, ki nas je vzljubil, z Jagnjetom, ki je bilo žrtvovano in nas je s svojo krvjo osvobodilo naših grehov ter napravilo iz nas kraljes-

tvo in duhovnike za svojega Boga in Očeta (Raz 1,5-6).

Na nek način smo v nebesih že danes. Prvič zato, ker nas je Bog zaradi velike ljubezni, s katero nas je vzljubil, skupaj s Kristusom oživil in nas z njim obudil in nas posadil v nebesa Kristusu Jezusu (Ef 2,6). Drugič pa zato, ker je Gospod Jezus med nami, saj tam, kjer sta dva ali kjer so trije zbrani v Jezusovem imenu, tam je on sredi med njimi (Mt 18,20).

Kakorkoli obrnemo, kot Cerkev, kot skupnost smo po veri v Duhu že v nebesih. In kaj nam drugega preostane, kakor da počnemo to, kar počnejo kerubi, angeli, starešine in vsi odrešeni ter sploh vse stvari, ki so v nebesih? Vsi ti dan in noč slavijo Boga. Zato tudi mi pojmo Bogu hvalnice in ga hvalimo v enodušnih molitvah, saj nam pomaga tudi Sveti Duh, ki prihaja na pomoč naši slabosti (Rim 8,26). Zato knjiga Razodetja vse živo nagovarja, naj se veseli zaradi vseh mogočnih in čudovitih dejanj našega Boga, kajti:

»Zdaj je prišlo odrešenje, moč in kraljevanje našega Boga ter oblast njegovega Mesija, zakaj vržen je bil obtoževalec

naših bratov,
ki jih je dan in noč obtoževal
pred našim Bogom.

Toda oni so ga premagali
zaradi krvi Jagnjeta
in zaradi besede svojega
pričevanja,

saj niso ljubili svojega življenja
vse do smrti.

Zato se veselite, nebesa,
in vi, ki prebivate v njih!«
(Raz 12,10-12)

Poslednja zapoved, ki bo v nebesih na vse veke veljala za vse odrešene, bo torej:

»Zato se veselite, nebesa,
in vi, ki prebivate v njih!«
(Raz 12,12)

Molitveno bogoslužje, ki je sestavljeno iz zahvaljevanja, slavljenja in oboževanja Boga, je neizpodbitna usoda vseh kristjanov. Hočemo ali nočemo, verujoči bomo morali v nebesih hvaliti in slaviti Boga. In da se ne bomo počutili kot kaznjenci, ki morajo nekaj početi pod prisilo, je najbolje, da že danes ugriznemo v to kislo jabolko in se otresemo osredotočenosti nase. Še en odlomek iz knjige Razodetja nam lahko pri tem zelo pomaga, saj opisuje nepredstavljivo dobroto Boga do vseh, ki so ogrnjeni v bela oblčila, torej do vseh odrešenih:

»Tedaj je spregovoril nekdo izmed starešin in mi rekel: 'Tile,

ki so ogrnjeni v bela oblačila, kdo so in od kod so prišli?' Rekel sem mu: 'Moj gospod, ti veš.' On pa mi je rekel: 'To so tisti, ki so prišli iz velike stiske in so oprali svoja oblačila ter jih pobelili z Jagnjetovo krvjo.'

Zato so pred Božjim prestolom in noč in dan služijo Bogu v njegovem svetišču;

in on, ki sedi na prestolu, bo razpel svoj šotor nad njimi.

Ne bodo več lačni in ne bodo več žejni

in nič več jih ne bo žgalo sonce ne kakršna koli pripeka.

Kajti Jagnje, ki sedi na sredi prestola, jih bo paslo in jih vodilo k izvirkom

živih vodá;
in Bog bo obrisal vse solze
z njihovih oči.«
(Raz 7,13-17)

Na vse to lahko rečemo zgolj:
»Pridi, Gospod Jezus!«
(Raz 22,20).

To je tudi zadnja molitev v knjigi Razodetja in s tem tudi v celotnem Svetem pismu. Kot Cerkev in kot posamezniki si namreč želimo čim prejšnjega začetka molitvenega bogoslužja v nebesih, saj nas Sveti Duh pripravlja na to, da bi se zahvaljevali, slavili in oboževali našega Boga iz obličja v obličje brez konca.

**KAJ MI KORISTI, DA JE SVET TAKO VELIK,
ČE JE MOJE SRCE MAJHNO?
SLOVENSKI PREGOVOR**

**ČE BI BILO SRCE SPOVEDNIK —
DOLGA IN STRAŠNA BI BILA SPOVED.
IVAN CANKAR**

**SRCE IMAŠ SAMO TEDAJ, ČE GA IMAŠ ZA DRUGE.
FRIEDRICH HEBBEL**

**ČIM BOLJ VESELO JE TVOJE SRCE,
TEM SVETLEJE SIJE SONCE.
ROMANO GUARDINI**

**OTROCI POSLUŠAJO Z OČMI IN GLEDAJO S SRCEM.
ALBERT HEROLD**

**EN PROSTOR NA SVETU, VSAJ EN MAJHEN DELČEK
LAHKO SPREMENIMO: SVOJE LASTNO SRCE.
REINHOLD SCHNEIDER**

**PLEMENITE MISLI IN ČISTO SRCE —
TO DVOJE SI MORAMO IZPROSITI OD BOGA.
JOHANN WOLFGANG GOETHE**

**ČE JE KJE NA SVETU VESELJE,
POTEM JE TO VESELJE ČLOVEKA,
KI IMA ČISTO SRCE.
TOMAŽ KEMPČAN**

**SRCE MORA IMETI ROKE.
TODA GORJE, ČE SO ROKE BREZ SRCA.
INDIJSKI PREGOVOR**

Letnik 35, številka 11-12/2019

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Izdaja zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut

Naslov: Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto
Matična številka: 7290624

Ureja uredniški odbor.

Urednik: mag. Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled: Tabita Jovanovič, univ. dipl. slov.

Oblikovanje in grafična priprava:

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Trdinova ulica 27

8000 Novo mesto

Kontakt:

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

e-naslov: evc@siol.net

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z donacijami. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Avtorji so se odpovedali honorarju.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave revije Vode počitka lahko nakažete na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0026 2335 307, prejemnik INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto.

ISSN (tiskana izdaja):

1855-2854

ISSN (spletna izdaja):

1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani:

www.evangelijska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

